

turde der vist være mangfoldige Paragrafer i Lovudkastet, der burde forandres og modtage nærmere Bestemmelser. Ogsaa her gjælder det, at Paragraphen er optagen af en ældre Lov, der aldrig har vakt mindste Tvivl, og der behøves naturligviis ikke en saa fin Udførelse af de enkelte Maader, hvorpaa Forbrydelsen kan begaaes; den kan ikke begaaes uden, som der af den ærede Landssthingsmand foreslaaes optaget, Tale, Skrift eller ved Handling, men det er vistnok høist overflødigt at sige dette, der ganske følger af sig selv. Endringsforslaget til den anden Deel af § 154 gaar endnu stærkere i Retning af det særdeles Fine; Udtrykkene kunne umuligt misforstaaes. De henviser naturligviis til de noget tydeligere Udtryk i den første Deel af Paragraphen: "Afhøvelsen af Guds tjeneste eller anden offentlig kirkelig Handling". Nu har man i andet Afsnit ikke villet gjentage disse Ord alle tilhøve og har derfor brugt en Nuance i Udtrykkene, men som indeholder den selvsamme Tanke. Hvorledes der skulde være Tvivl om, at det ikke blot er Folkekirkens Guds tjeneste, men at det, som den ærede Landssthingsmand kaldte det, er al Slags Guds tjeneste, der lydes Fred over i den anden Deel af Paragraphen, naar dette er klart nok med Hensyn til den første Deel af Paragraphen, formaaer jeg ikke at see, og jeg kan derfor ikke troe, at det ærede Thing vil finde disse Forandringer nødvendige. — Endringsforslaget til 17de Capitel om en ny Paragraphs Optagelse mellem §§ 156 og 157 er af større Betydning. Den ærede Forslagsstiller foreslaaer en udtrykkelig Bestemmelse om, at Personer, der i Separationstiden have forseet sig, ikke skulle kunne straffes, naar de indgaae Ægteskab med den Person, mod hvem de have forseet sig. Dette staaer i Strid med hele den nugjældende Lovgivnings Opfattelse af Ægteskabet og Brud paa samme. Selv i Separationstiden skulle de Paagjældende respectere det ægteskabelige Baaend, og dette er fra Lovgivningens Standpunkt ansæet for saa vigtigt, at de Paagjældende, der forsee sig herimod, ikke kunne indgaae Ægteskab uden særlig Bevilling. Nu troer jeg ikke, at den ærede Landssthingsmand har Ret i, at disse Bevillinger ere meget vanskelige at opnaae, men under alle Omstændigheder maa det vistnok erkjendes for godt,

at Loven stræber at værne om Ægteskabets Hellighed og ikke giver ligefrem Anviisning paa at forsynde sig mod samme. Det er derhos vor Civillovgivning, at den ærede Landssthingsmand maa stræbe at faae forandret, for han stiller sit Endringsforslag til Straffeloven; det er Lovbestemmelserne i Lovens 3—16—8 og Forordningen af 30te April 1824, § 3 Nr. 8, om Præstens Pligt med Hensyn til Ægteskabet, som den ærede Forslagsstiller's Forslag angriber, og jeg troer, at det vilde være meget urigtigt under Forhandlingen af den criminelle Lovgivning at prøve paa at gjøre en saa dybt indgribende Forandring i Civillovbøger. Jeg troer ikke heller, at det ærede Thing, selv om et Forslag til en saadan Forandring forelaa i et særskilt Lovforslag, vilde gaae ind paa den; jeg troer, det er godt, at der vedbliver at være nogen Agtelse for Ægteskabet og dets Hellighed, og at det ikke ligefrem stilles i Udsigt for Ægteskabsbryderen, at han om 3 Aar vil kunne tegle sin Medstyblige. Jeg skal iøvrigt bemærke, at den Forandring, der foreslaaes som en selvstændig Paragraph, ligeledes maaatte udøve Indflydelse paa Texten i § 156; thi der er det med rene og klare Ord sagt, at den Omstændighed, at det ægteskabelige Samliv er hævet, at der altsaa findes en Separation Sted, ikke under nogen Omstændighed bevirker Straffrihed, og det vilde da see overmaade besynderligt ud, om den næste Paragraph sagde: So, dog under en særlig Omstændighed, og det den, at Separationen har fundet Sted. Ganste lignende Betragtninger gjælde Forslaget til § 162. Criminalloven har ordnet Straffebestemmelserne for den Brøde, som efter den nugjældende Lovgivning følger af at forsee sig i de Slægtskabsforhold, hvor kun Bevilling kan gjøre Ægteskab tilladeligt. Vi have ikke troet, at burde indlade os paa en Undersøgelse af, hvorvidt Civilloven havde fuldt Føie til at holde paa det nuværende System. Men dersom den ærede Forslagsstiller virkelig mener, at det skulde kunne trænge igjennem, bør han stille Forslag om, at Forordningen af 23de Marts 1800 forandres. Skeer det, vil det være en Selvfølge, at § 162 i Lovudkastet falder bort; men det maa være Veien til Opnaaelsen af hans Ønske. Jeg er imidlertid ikke ganske